

— Имайте благословеніето ми; не са раздѣляйте и бѣгайте . . . бѣгайте . . .

— Заедно съ васъ, татко мой! рече Долора презъ слезы.

— Да! . . . пренесѣте останкытъ ми . . . ще ги хвърляте по полето. . . бѣдѣте здравы. . . обичайте са помежду си. . . вынѣгы . . .

Тѣзи думы бѣха послѣднитѣ. Рѣката на смъртта му затвори устата. Долора не извика, но като са обрнѣкъмъ Естевана, кръстоса умолително ръцѣтъ си и му рече:

— Ще ны придружи, не ли гѣй?

— Вредѣ; отговори Естеванъ.

Долора цалуна набожно жълтото чело на баща си и покри лицето му съ тънко леняно платно. Въ тѣзи минута доде Жозе, който отъ скърбѣта на присѣтствующытъ тосъ часъ разумѣ станало, и възнегодува. Като го видѣ Долора, дълбоко са разтѣжи, и съ плачъ са хвърли нагърдытъ на вѣрныя този пріятель, който я бѣше отървалъ. Послѣ тя му показа на умрѣлыя, който са вижлаше заспалъ тихо.

— Сторихъ каквото можихъ, Боже мой! рече Жозе покрѣпѣ.

— Знаемъ; рече дѣвицата; ты тури въ опасность живота си за да ны отървешъ; защото ако инквизиторѣтъ откряше . . .

— Живота си? че на що бы той послужилъ?

Естеванъ заведе младяя инокъ въ друга стая. А Долора остана колѣничила предъ баща си.

— Донъ Жозе, рече му Естеванъ, несществующытъ вече между насъ заповѣда ны да оставимъ Испанія. Туй е много трудно, но . . .

— За туй ще са погрижѣ азъ, рече Жозе.

— Той ны заповѣда да земемъ и останкытъ му съ насъ.

— И за туй азъ ще са погрижѣ. Ще трѣгнете подиръ три дни. Толкосъ време ми е доста за да приготвѣмъ сичко.